

TRINN ÜGYVÉDI IRODA

H-1052 Budapest, Váci utca 18.

tel.: + 36 1 266 2223, 266 4923; fax: + 36 1 266 9158; e-mail: trinn@t-online.hu

Alkotmánybíróság a Fővárosi Törvényszék útján <u>Budapest</u> <i>elsőfokú ügyszám: 24.B.1120/2015.</i>	ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 41.	
	Ügyszám: IV/1686-1/2017		FŐLAJSTROMSZÁM KÉZÍRATON:	
	Eszközt: 2017 AUG 29.		Postán / Gyűjtőláda / Személyesen / E-mailen / Faxon	
	Példány:	Kezelőiroda:	Érkezett: 2017-08-03	PÉLDÁNY: IV.
Melléklet:	db.	MELLÉKLET: KÖZTÜK:	FŐLAJSTROMSZÁM: UTÓÍRATON:	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [redacted] lakcím: [redacted] anyja neve: [redacted] kérelmező, csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm, dr. Metzinger Péter ügyvéd útján, a **Fővárosi Ítéltábla 12.Bf.358/2016/8. sorszámú** – [redacted] védőmnek 2017. július 3-án kézbesített – **ítéletével szemben**, az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja, illetve az Alkotmánybíróságról szóló törvény 2011. CLI. törvény (a továbbiakban: **Abtv.**) 27. §-a alapján, a törvényes határidőn belül az alábbiak szerinti

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, szíveskedjék megállapítani, hogy a Fővárosi Ítéltábla 12.Bf.358/2016/8. sorszámú ítélete megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdései szerinti, tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogomat, mire tekintettel kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjék az ítéletet – az elsőfokú büntetőítéletre kiterjedő hatállyal – megsemmisíteni.

Panaszom indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I. Alaki legitimáció

1. A Fővárosi Ítéltábla jelen panasszal támadott, 12.Bf.358/2016/8. sorszámú ítélete (a továbbiakban: **Ítélet**) – megváltoztatva a Fővárosi Törvényszék ugyancsak marasztaló, 24.B.1120/2015/48. sorszámú ítéletét (a továbbiakban: **Elsőfokú Határozat**) – III. rendű vádlottként felbujtóként elkövetett csalás büntette, bűnsegédként elkövetett

közokirat-hamisítás büntette, valamint 2 rendbeli bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége miatt bűnösnek talált, és halmazati büntetésként 3 év 6 hónap szabadságvesztésre, 4 év közügyektől eltiltásra, valamint vagyonek Kobzásra ítelt.

2. Tekintettel arra, hogy a panasszal támadott bírósági határozat (az Ítélet) jogerősen bűnösnek talált, mégpedig – a lentebb részletesen kifejtette álláspontom szerint – a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogomat sértő eljárás eredményeként, az Ítélet közvetlenül érint, ezért azzal szemben jogosult vagyok panaszt előterjeszteni az Abtv. alapján.

II. A panasz formai befogadhatósága

3. A büntetőeljárásban eljáró védőm részére az Ítélet postai úton 2017. július 3-án került kézbesítésre, mire tekintettel a jelen panaszt a 60 napos törvényes határidőn belül terjeszttem elő.
4. Az ellenem folyó büntetőeljárásban a Fővárosi Ítéltábla által meghozott Ítélet jogerős, azzal szemben további rendes jogorvoslatnak helye nincs. Megjegyzem, hogy mivel álláspontom szerint az Ítélet alapjául szolgáló tényállás a hibás – mégpedig éppen azért, mert az eljáró büntetőbírók megsértették a tisztességes eljáráshoz való jogomat –, az Ítéletet a Be. alapján felülvizsgálati kérelemmel sem támadhatom haszonnal, mert a felülvizsgálat során a jogerős ítéletben megállapított (téves) tényállás lenne az irányadó.
5. Előadom, hogy az Ítélettel szemben védőm perújítási kérelmet terjesztett elő a Be. 408. § (1) bek. a) 1. pontja alapján; e perújítási kérelem, illetőleg a perújítási eljárás azonban nem akadályozza a jelen panasz előterjesztését.
6. A jelen panasz előterjesztésének formai okai tehát teljesülnek.

III. A panasz tartalmi befogadhatósága

7. A 3231/2012. (IX.28.) AB végzés rámutatott, hogy az alkotmányjogi panasz intézménye a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöböléséhez biztosít jogkört, nem pedig a bírósági eljárás teljes egészének az ismételt felülbírálatára. A 3147/2013. (VII.16.) AB végzés ezzel összhangban azért utasította vissza az alkotmányjogi panaszt, mert az valójában az ügyben hozott bírósági döntések tartalmi, és nem alkotmányossági kritikáját adta.
8. A panaszos a jelen ügyben állítja, hogy a panaszolt határozat megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított, a tisztességes eljáráshoz való jogát. A panaszos ezen joga nyilvánvalóan az Alaptörvényben biztosított jog, melynek sérelme konkrét alapjogsérelmet valósít meg, s mint ilyen alkotmányjogi panasz alapjául szolgálhat az Abtv. 27. § a) pontja alapján. Ezen alapvető jog természetesen nem biztosít jogot a mindig helyes vagy igazságos döntéshez, mert – amint arra a 3352/2012. (XI.12.) AB végzés is rámutat – a bíró ténybeli vagy jogi tévedését az igazságszolgáltatás mai rendszere magában hordozza. A panaszos ezért a jelen

eljárásban nem is azt vitatja, hogy az Ítélet érdemben helytelen lenne (noha, magától értetődik, a panaszos az Ítéletet érdemben is súlyosan tévesnek tartja, különben – alkotmányos jogok sérelme ide vagy oda – nem terjesztené elő a jelen panaszt). A panaszos azt sérelmezi, hogy a Fővárosi Ítéltábla (és az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék) nem biztosította számára a tisztességes eljáráshoz való jogot, nem érvényesítette a tisztességes eljáráshoz való jog szerves részét képező, normatív tartalommal bírói alkotmányos alapjogokat (úgy mint az ártatlanság védelme, az *in dubio pro reo* elve és a védelemhez való jog).

9. A jelen panasz tehát nem arra irányul, hogy a T. Alkotmánybíróság „orvosolja” a Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla által elkövetett eljárási hibákat oly módon, hogy „korrigálja” a büntetőbíróságok által megállapított – a panaszos szerint téves – tényállást, még kevésbé arra, hogy „mentse fel” a panaszost. A jelen alkotmányjogi panasz – a magyar jogrendben betöltött funkciójának megfelelően – kifejezetten és csak arra irányul, hogy a T. Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy az Ítélet olyan büntetőeljárásban született meg, melyben sérült a panaszosnak a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjoga.
10. Annak eldöntése, hogy a konkrét ügyben valóban sérült-e a panaszosnak a tisztességes eljáráshoz való joga, már a kérdés és a panaszos lentebb részletesen kifejtett, vonatkozó érveinek az érdemi alkotmányjogi vizsgálatát igényli, mely implikálja, hogy a panasz tartalmilag is befogadható.
11. Ezen kívül a panasz befogadásának az Abtv. 29. §-ának másik, vagylagos feltétele alapján is helye van, mert az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel, nevezetesen azt, hogy mennyire érvényesül, érvényesül-e valójában a magyar büntetőbírósági gyakorlatban az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében nevesített ártatlanság védelme, mely eljárásjogi intézmény az Emberi Jogok Európai Egyezményének VI. cikke szerint is a tisztességes eljáráshoz való emberi jog egyik részjogosítványát képezi. Ezen alapjogi kérdéseknek a jelen egyedi ügyön túlmutató jelentőségét önmagában is mutatja, hogy a Kúria 2016.El.II.JGY.K.1. számon közzétette „Az Alaptörvény követelményeinek érvényesülése a bírósági ítélezésben” elnevezésű Joggyakorlat-elemző Csoport Összefoglaló véleményét,¹ mely szerint „a bírói gondolkodásban fokozottan szükség van egyfajta alapjogi „átalakulásra”, az alapjogi szempontok fokozottabb megjelenítésére. Ez bírói bátorságot is feltételez, lévén a magyar bírói gyakorlat hagyományai az Alaptörvény egyes jogintézményeivel, illetve a konkrét szabályaival nem voltak összhangban. A bírácoknak fokozottan számítaniuk kell alapjogi érintettségű ügyekben az Alkotmánybíróság döntésére, s ezt az alapjogi érintettséget nem csupán konkrét alapjogok felmerülésekor, hanem általában a jogértelmezés során is vizsgálni kell. Az ítélezés azon ágazatai esetében ahol alapjogok konkrétan is érintettek, így különösen a szólás- és véleménynyilvánítás szabadsága, a gyülekezési jog, és a tisztességes eljáráshoz való jog. Különös figyelmet kell fordítani az alkotmányos összefüggésekre, és a kapcsolódó alapjogi gyakorlat feltárására, mivel várható, hogy a bírói döntés alapjogi kontrolljára is sor kerül.” (Vélemény, 194-195. o.) E szakmai megállapítások külön is indokolják, hogy a tisztességes eljárásnak a magyar büntetőeljárási jogban betöltött szerepét az Alkotmánybíróság érdemi alkotmányjogi elemzésnek vesse alá annak érdekében, hogy – a 3/2013. (II.14.) AB határozat [33] bekezdésével összhangban – a jövőre nézve

¹ Elérhető: http://www.lb.hu/sites/default/files/joggyak/alaptorveny_osszefoglalo_velemeney.pdf

megfogalmazza azokat az alkotmányjogi szempontokat, amelyeket figyelembe véve a jogalkalmazók az adott jogvitákban kellőképpen mérlegelni tudnak.

IV. Érdemben

12. Büntetőeljárásban a terhelt tisztességes eljáráshoz való joga magában foglalja – egyebek mellett – az ártatlanság véelmét, vagyis azt, hogy a bizonyítási kötelezettség a vádat terheli, továbbá azt, hogy kétséget kizáróan nem bizonyított tény a vádlott terhére nem értékelhető (*in dubio pro reo*), végül a hatékony védelemhez való jogot. E három, immáron klasszikusnak mondható eljárási garancia nyilvánvalóan alkotmányos alapjogot jelent a büntetőeljárás terheltje számára, mely alapjogok bármelyikének sérelme önmagában alkotmányellenessé teszi a meghozott büntetőítéletet.
13. Annak érdekében, hogy a jelen panasz érdemben elbírálható legyen, a T. Alkotmánybíróságnak egyrészt azt kell megvizsgálnia, hogy az eljárt büntetőbíróságok rendelkezésére álló bizonyítékok és peranyag alapján az ártatlanság véelmének és az *in dubio pro reo* elvének a sérelme nélkül meg lehetett-e állapítani a panaszos bűnösségét. Hangsúlyozzuk: ezzel **a panaszos nem a büntetőbíróságok ítéletének a büntetőjogi felülvizsgálatát kéri, hanem csak azt, hogy a T. Alkotmánybíróság vizsgálja meg, hogy az Ítélethez vezető büntetőeljárásban sérült-e a panaszos mint terhelt tisztességes eljáráshoz való joga**. Ezt az intellektuális feladatot nem lehet elvégezni annak dogmatikai értékelése nélkül, hogy a büntetőeljárásban *in concreto* előadott bizonyítékok vajon kétséget kizáróan megalapozhatták-e a marasztaló határozatokat? E dogmatikai munka nem kerülhető meg azon az alapon, hogy az már az Ítélet érdemi büntetőjogi felülvizsgálatát jelentené, mert akkor a tisztességes eljáráshoz való jog (az ártatlanság véelme és az *in dubio pro reo* elv) sérelmére alapított alkotmányjogi panasz lehetősége eleve kizárásra kerülne a gyakorlatban.
14. A panaszos állítja tehát, hogy úgy az Ítélet, mint az Elsőfokú Határozat megsértette a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjog szerves részét képező ártatlanság véelmét és az *in dubio pro reo* elvét, mert a büntetőeljárásban szolgáltatott bizonyítékok alapján nem lehetett imperatív módon, minden kétséget kizáróan levonni azt a következtetést, hogy a panaszos mint terhelt – mint III. r. vádlott – a vád tárgyává tett bűncselekményt elkövette volna. Az természetesen már nem képezheti a jelen eljárás tárgyát, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a panaszost mint terheltet fel kellett volna menteni (mert felmentő ítéletet csak a büntetőbíróság hozhat), de azt az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdése alapján meg lehet, illetve az Abtv. 27. §-a alapján meg kell állapítani, hogy a marasztaló ítélet meghozatalára az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésének sérelmével kerülhetett csak sor.
15. A büntetőeljárásban a panaszos fellebbezése kifejezetten támadta az Elsőfokú Határozat által megállapított tényállást. Ennek ellenére az Ítélet elfogadta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, és leszögezte: „Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges körben lefolytatta, és az ügy elbírálása szempontjából lényeges valamennyi bizonyítékot megvizsgálta.” (Ítélet, 4. oldal, utolsó előtti bekezdés). Az Ítélet azt az elsőfokú ténymegállapítást is megalapozottnak találta, miszerint „az APEH-nál történt munkavégzés és ellenőrzés hiányossága is elősegítette az 1. tényállásbeli cselekmény elkövetését.” (Ítélet, 5. oldal, második bekezdés). „Azzal

viszont, hogy a megvádolt személyeken túlmenően szándékos magatartással más személyek is érintettek lehetnek az ügyben, és ez ki által és miért nem került megvizsgálásra, az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság feleslegesen foglalkozott. Ezért az első fokú ítélet indokolása 17. és 18. oldaláról az erre vonatkozó részt mellőzte.” (Uo.) Ezen a ponton érdemes felidézni, hogy mire is mutatott rá e körben az Elsőfokú Határozat: „A bíróság álláspontja szerint teljesen nyilvánvaló, hogy a vád tárgyává tett cselekmény nem a teljes történetet jelenti, hiszen sem V. [redacted] I. r., sem [redacted] II. r., sem [redacted] III. r. vádlott nem volt, nem lehetett abban a helyzetben, hogy a megszűnt külföldi ügyvédi iroda adófolyószámláján lévő összegekről információval rendelkezék.” (Elsőfokú Határozat, 17. oldal, első bekezdés)

16. Az Elsőfokú Határozat azt is megállapította, és ezen ténymegállapítást az Ítélet sem érintette, miszerint „[redacted] III. r. vádlott szerepét illetően pedig a bíróságnak az volt az álláspontja, hogy semmiképpen sem tekinthető ennek a láncolatnak a végén álló személynek, hiszen semmilyen, az eljárás során beszerezett információ sem utal arra, hogy ő közvetlen kapcsolatban volt akár az ügyvédi irodával, akár az ügyvédi iroda bármely tagjával, akár az APEH-hal.” (Elsőfokú Határozat, 17. oldal, alulról harmadik bekezdés)
17. Annak érdekében, hogy állást lehessen foglalni abban az alkotmányjogi jogkérdésben, hogy vajon az Ítélet által megállapított tényállást – az Alaptörvény XXVIII. cikkének (2) bekezdése szerint – megalapozhatták-e a büntetőperben rendelkezésre álló bizonyítékok, először is számba kell venni az Ítélet (és az Elsőfokú Határozat) által a panaszos vonatkozásában megállapított (és a panaszos által mindvégig vitatott) tényeket:
- (i) A panaszos 2010 szeptemberében – **pontosan meg nem állapítható időpontban** – [redacted] I. r. vádlott közreműködését kérte abban, hogy a [redacted] Ügyvédi Iroda adófolyószámláján nyilvántartott adózói többletet megszerezze;
 - (ii) A büntetőeljárás során **mindvégig ismeretlenül maradt társától vagy társaitól** származó információk birtokában a panaszos [redacted] I. r. vádlottat arra kérte, hogy rendelkezésére álljon egy olyan kifizetés fogadására alkalmas jogi személy, akinek, illetőleg amelynek a segítségével a megszűnt ügyvédi iroda adófolyószámláján lévő összeget meg lehet szerezni;
 - (iii) A panaszos [redacted] I. r. és rajta keresztül [redacted] II. r. vádlottak részére a megszerzett összeg összesen 10%-át kitevő részesedést ígért;
 - (iv) A panaszos 2010 szeptember végén egy 2010. szeptember 23. napján kelt, **pontosan meg nem állapítható személy vagy személyek közreműködésével készült**, [redacted] közjegyző névalírását és közjegyzői pecsétjét tartalmazó hamis közjegyzői okiratot adott át [redacted] I. r. vádlottnak;
 - (v) [redacted] I. r. vádlott és [redacted] II. r. vádlott 2010. szeptember 27. napján egy, a korábbiakban a panaszostól kapott telefonszámon történt egyeztetést követően megjelentek az APEH Közép-magyarországi Regionális

Főigazgatósága előtt;

- (vi) [redacted] hiánypótlási felhívására [redacted] II. r. vádlott 2010. szeptember 28. napján egy általa aláírt nyilatkozatot is benyújtott, amelyben arra vállalt kötelezettséget az [redacted] Kft. bankszámlájára utalandó adózási többlet tekintetében, hogy azt továbbutalja a [redacted] részére. A nyilatkozatot csakúgy, mint a korábbi okiratokat a panaszos bocsátotta [redacted] I. r. vádlott rendelkezésére;
- (vii) A fennmaradó 40.201.069,- forint összeget [redacted] I. r. vádlott és [redacted] II. r. vádlott azért, hogy a 2.000.000,- forintot meghaladó pénzfelveteli összeg bejelentési kötelezettségének ne kelljen eleget tenni, 1.900.000,- forintos részletekben 2010. október 27. és 2010. november 02. napja között a bankszámláról készpénzben felvette, ebből a korábbi megállapodásoknak megfelelően fejenként 1.900.000,- forint összegű részesedést megtartottak, a fennmaradó összeget pedig a panaszosnak [redacted] I. r. vádlott átadta.

18. A fenti ténymegállapítások a jelen eljárásban természetesen nem bírálhatóak felül. Az azonban elbírálandó és elbírálandó az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdése alapján, hogy vajon a fenti tényeket az eljáró büntetőbíróságok (és így az Ítélet) a panaszos – mint a büntetőeljárás III. r. vádlottja – tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelmével állapították-e meg? Határozott álláspontunk szerint igen, mégpedig azért, mert **az Ítélet (és az Elsőfokú Határozat) a fenti ténymegállapításoknak a panaszos cselekvőségére vonatkozó részét kizárólag egyetlen bizonyítékra alapította, mégpedig [redacted] I. r. vádlott 2012. április 26-i (módosított) gyanúsított és a bírósági eljárásban tett vádlotti vallomásra.**

19. Az I. r. vádlott vonatkozó vallomása azonban szemben állt a panaszos következetes, az I. r. vádlott állításait tételesen vitató állításaival, és az eljáró büntetőbíróságok semmilyen eljárásjogilag elfogadható indokát nem adták annak, hogy a két szemben álló vallomás közül miért a panaszosra – mint III. r. vádlottra – kedvezőtlenebb vallomást fogadták el (megsértve ezzel az *in dubio pro reo* elvét). Még fontosabb, hogy az I. r. vádlott fenti vallomása már egy módosított terhelti vallomás volt. Az I. r. vádlott szavahihetőségével kapcsolatban az Elsőfokú Határozat indokolásának visszatérő eleme lényegében abban áll, hogy azért kizárt az I. r. vádlottnak a panaszosra nézve terhelő nyilatkozatának a valótlanlansága, mert I. r. vádlott szempontjából lényegesen kevesebb előnnyel jár a más személy bűnösségét feltáró vallomás, mint amekkora hátrányt okozott volna magának egy valótlan tartalmú vallomással. Az Ítélet által is osztott Elsőfokú Határozat előnyként azonban mindösszesen az így értékelhető enyhítő körülménnyel számol, hátrányként pedig a „sokkal rosszabb” eljárási pozícióra hivatkozik. Az elsőfokú bíróság és az Ítélet sem vonta értékelési körébe azon nyomozási iratanyagból kiolvasható tény, hogy **az akkor már több, mint öt hónapja előzetes letartóztatásban lévő I. r. vádlott vallomásának iránya a 2012. április 26-i folytatólagos gyanúsított kihallgatásakor vesz jelentős fordulatot, melynek a következtében a Főváros Főügyészség 2012. május 22-én már nem látta indokoltnak a személyi szabadságot legsúlyosabban korlátozó kényszerintézkedés meghosszabbítását, mely az I. r. vádlott szempontjából előre várható, nyilvánvaló és kézzel fogható előnynek tekintendő.**

20. Figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság és az Ítélet is azt a nyilvánvaló tény, mely szerint éppen ezen – a panaszosra mint III. r. vádlottra terhelő – vallomásával teremtette meg az I. r. vádlott annak a lehetőségét, hogy a marasztaló határozatok őt az általa az ██████████ Kft. bankszámlájáról felvett, a bűncselekményből származó pénzeszközök összegétől jelentősen eltérően, mindösszesen 1.900.000,- Ft erejéig sújtották vagyonekობzással. Tény, hogy az elkövetési összeg inkasszóval nem érintett részét az I. r. és a II. r. vádlott vette fel készpénzfelvételi bizonylat ellenében a pénzforgalmi bankszámlát vezető pénzintézetből, ezért érdekében állt I. r. vádlottnak a láncolatoss elkövetésben saját maga felé konstruálni egy beazonosítható és így eljárás alá vonható személyt, akinek állítólagosan átadta ezen pénzeket (mely pénz átadását semmi nem bizonyítja, az az I. r. vádlott egyszerű állítása csupán).
21. A panaszos cselekvőségével kapcsolatban sem tárgyi bizonyíték, sem tanúvallomás nem áll rendelkezésre. Bizonyított ugyanakkor, hogy a panaszos – mint III. r. vádlott – az adóhatóság felé nem járt el, pénz kiutalását nem kérte, pénzt bankszámláról nem vett fel, bűncselekményből származó pénzt nem használt fel.
22. Az eljáró büntetőbíróságok továbbá megsértették a panaszos mint III. vádlott hatékony védelemhez való jogát is, mert nem fogantatosították a saját ártatlansága igazolása végett előterjesztett konkrét bizonyítási indítványokat, úgymint:
- (i) Az elsőfokú bíróság a 2016. március 1. napján megtartott tárgyaláson meghozott I. számú végzésében úgy határozott, hogy a panaszos védője által előterjesztett, a hamis közokiraton fellelhető aláírás vizsgálatára irányuló írásszakértői vélemény beszerzésére vonatkozó indítványt elutasítja. Márpedig az indítványozott bizonyítási eljárásból nyerhető bizonyíték relevanciával bírt volna a tényállás megállapításakor, ugyanis ennek hiányában az elsőfokú bíróság azt rögzítette, hogy a panaszos 2010. szeptember végén egy 2010. szeptember 23. napján kelt, **pontosan meg nem állapítható személy vagy személyek közreműködésével készült, ██████████ közjegyző névaláírását és közjegyzői pecsétjét tartalmazó hamis közjegyzői okiratot adott át ██████████ I. r. vádlottnak.** Amennyiben a szakértői bizonyítás eredményeképpen az nyert volna megállapítást, hogy ██████████ közjegyző névaláírását valamelyik vádlott-társ, vagy az I. r. vádlott élettársa hamisította meg, az nyilvánvalóan eltérő tényállást eredményezett volna, mely jelentős kihatással bírt volna a büntetőjogi főkérdés mikénti eldöntésére is.
- (ii) A panaszos védőjének 2016. május 3-án írásbeli beadványa pedig többek között annak a ██████████ a tanúkenti meghallgatását is indítványozta, aki lényeges információkkal rendelkezett I. r. vádlott és panaszos III. r. vádlott személyes viszonyáról, így arról is, hogy vádlottak a vádbeli cselekménye előtt olyan mélységű kapcsolatba álltak egymással, mely teljességgel kizárja azon I. r. vádlotti tényelőadást, mely szerint ismeretségük olyannyira felületes volt, hogy III. r. vádlottnak mindösszesen a becenevét ismerte, és arra is magyarázatot adhatott volna, hogy az I. r. vádlottnak miért állhatott érdekében úgy módosítania korábbi gyanúsítottai vallomását, hogy a panaszosra terhelő (de a saját előadásán kívül semmivel alá nem támasztott) vallomást tegyen.
23. A fentiek alapján ezért azt kéri a panaszos, hogy a T. Alkotmánybíróság szíveskedjék

megállapítani, hogy az Ítélet (és az Elsőfokú Határozat) sérti a panaszos mint III. r. vádlott tisztességes eljáráshoz való jogát, mert egy – a marasztaló határozat szerint is – hiányos tényállás alapján csak és kizárólag azért állapította meg a panaszos elmarasztalásának alapjául szolgáló tényállást, mert az egyik vádlott erre vonatkozóan módosított (!) és semmilyen bizonyíték által alá nem támasztott (!) vallomást tett, a panaszos – mint III. r. vádlott – saját ártatlanságának bizonyítására vonatkozó indítványokat pedig elvetette.

24. Ha a T. Alkotmánybíróság nem állapítja meg, hogy a támadott Ítélet – illetve az ahhoz vezető büntetőeljárás – sérti a panaszosnak a tisztességes eljáráshoz való jogát, akkor azzal lényegében azt mondaná ki, hogy marasztaló büntető ítéletet „bemondásra” is meg lehet hozni, azaz bárkit el lehet ítélni egy olyan cselekményért, amelyben a részvételét egyetlen objektív bizonyíték sem támasztja alá.
25. A magyar büntetőbírói gyakorlatban sajnos visszatérően fordul elő, hogy a büntetőbírói gyakorlatilag csak azért marasztalja el a vádlottat, mert a bűnössége a rendelkezésre álló adatok alapján „nem teljesen kizárt” (lásd az ún. *Móri ügyet*, ahol a magyar büntetőbírói gyakorlat úgy ítélte el egy személyt másodfokon is 8 ember meggyilkolásáért, hogy az elítélt személynek semmi köze nem volt a bűncselekményhez). Ezzel szemben a tisztességes eljáráshoz való jogból (az ártatlanság vélelméből, az *in dubio pro reo* elvéből) annak kell (kellene) következnie, hogy a vádlott csak akkor ítéltető el, ha a perben a vád által szolgáltatott bizonyítékokból imperatív módon (szükségképpen) következik a vádlott bűnössége, nem pedig akkor, ha a rendelkezésre álló bizonyítékok úgy is értelmezhetőek, hogy azok megalapozhatják a bűnösséget.
26. A támadott Ítélet alkotmányjogi abszurditását (*ergo* a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét) plasztikusan bizonyítja, hogy amennyiben egy polgári ügyben az egyik fél egyszerűen azt állítja, hogy a másik félnek átadott egy bizonyos összeget, de ezen állítását semmi nem bizonyítja, akkor ezen állítást – ha azt a másik fél vitatja – a polgári bíróság biztosan nem állapítja meg tényként. Ehhez képest a jelen ügyben a panaszos III. r. vádlott bűnösségét az Ítélet kizárólag azon az alapon állapította meg, hogy a büntetőeljárás során az I. r. vádlott egyszer csak gondolt egyet, és azt mondta, hogy az egész ügybe a III. r. vádlott vonta be... dogmatikai nonszensz.

V.

Indítvány az Ítélet végrehajtásának felfüggesztésére

27. Az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján indítványozzuk, hogy a büntetőügyben első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék az Ítélet végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig szíveskedjék felfüggeszteni.
28. Magától értetődik, hogy az Ítélet azonnali végrehajtása a panaszosra nézve közvetlen és konkrét, nem reparálható sérelemmel járna. Ezzel szemben a panaszos a büntetőeljárásban mindvégig részt vett, a hatóságokkal együttműködött, az eljárás alól nem vonta ki magát, imigyen az Ítélet végrehajtásának esetleges késedelme a közérdekre nézve sérelemmel nem járhat, a végrehajtás megfiúulásának kockázata fel sem merül. Ezen kívül az Alkotmánybíróság elsőként a panasz befogadhatóságáról dönt, mely viszonylag gyorsan várható.

A panaszosnak a büntetőeljárásban megállapított tényállásra vonatkozó további észrevételei részletesen kifejtésre kerültek az Elsőfokú Határozattal szemben előterjesztett fellebbezés 2017. április 27-én kelt, a védő által előterjesztett írásos indokolásában.

Budapest, 2017. augusztus 2.

tisztelettel,

dr. Metzinger Péter, LL.M., Ph.D.
ügyvéd
együttműködésben a
Trinn Ügyvédi Irodával
1052 Budapest, Váci u. 18.

dr. Metzinger Péter,
ügyvéd

Mellékletek:

- 1) ügyvédi meghatalmazás
- 2) a Fővárosi Törvényszék 24.B.1120/2015/48. sorszámú ítélete
- 3) a Fővárosi Ítéltábla 12.Bf.358/2016/8. sorszámú jogerős ítélete